

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อาเซียน หรือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ก่อตั้งขึ้นโดย ภูมิภาคกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2510 ประกอบด้วยสมาชิก 10 ประเทศ คือ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน ดารุสซาลาม เวียดนาม ลาว พม่า และ กัมพูชา เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศในภูมิภาค ดำรงสันติภาพ เสถียรภาพและความมั่นคงทางการเมือง สร้างสรรค์ความเจริญเติบโตด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาทางสังคมและวัฒนธรรม และการกินดีอยู่ดีของประชาชนบนพื้นฐานความเสมอภาคและผลประโยชน์ร่วมกันของสมาชิก ซึ่งรัฐบาลไทยได้ให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมและลงทุนในด้านการศึกษา การเรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อสร้างอนาคตของประชาคมอาเซียน ให้มีความมั่นคงอย่างยั่งยืน ประชาคมอาเซียนในปี 2558 จะต้องเป็นประชาคมของประชาชน

โดยในการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 15 ในเดือนตุลาคม 2552 รัฐบาลไทยได้ร่วมมือกับกระทรวงศึกษาธิการผลักดันประเด็นการสร้างโอกาสทางการศึกษาเพื่อปวงชนและการใช้กลไกการศึกษาเพื่อขับเคลื่อนการก้าวสู่การเป็นประชาคมอาเซียน และจากคำกล่าวเปิดการประชุม รมต. ต่างประเทศอาเซียนของนายกรัฐมนตรี นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (20 กรกฎาคม, 2552) ที่กล่าวไว้ว่า

“... ประชาชนของอาเซียนเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของอาเซียน เราต้องทำให้แน่ใจว่า พวกเขามีช่องทางที่เท่าเทียมกันในการเข้าถึงโอกาสในการพัฒนาบุคคล และเราควรดำเนินการดังกล่าวโดยการส่งเสริมและลงทุนในด้านการศึกษา การเรียนรู้ตลอดชีวิตและการเสริมสร้างศักยภาพในด้านอื่นๆ นี่คือนสิ่งที่เราเรียกว่า การลงทุนระยะยาวเพื่ออนาคตของประชาคม ซึ่งจะช่วยให้กระบวนการสร้างประชาคมยั่งยืนต่อไป...”

รวมทั้งปฏิญญาว่าด้วยแผนงานสำหรับประชาคมอาเซียน ในระหว่างการประชุม สหประชาชาติอาเซียน ครั้งที่ 14 ที่จังหวัดเพชรบุรี ประเทศไทย ซึ่งได้เน้นย้ำความสำคัญของการศึกษา ซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการนำอาเซียนบรรลุวิสัยทัศน์อาเซียน 2020 กำหนดให้ อาเซียนมีวิสัยทัศน์สู่ ภายนอก มีสันติสุข และเชื่อมโยงเข้าด้วยกันในการเป็นหุ้นส่วนในสิ่งแวดล้อมของประชาชาติไทย และมีการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืน การพัฒนาที่มีพลวัตและการรวมตัวทางเศรษฐกิจที่ใกล้ชิดและ ในสังคมที่มีส่วนร่วมกันและเชื่อมโยงในอัตลักษณ์ของภูมิภาค

และจากเป้าหมายของ เสาหลักทางสังคมและวัฒนธรรมของประชาคมอาเซียน ซึ่ง มุ่งเพื่อให้อาเซียนเป็นสังคมเอกภาพ เอื้ออาทรต่อกัน มีความเป็นอยู่ที่ดี พัฒนาทุกด้าน และมีความ มั่นคงทางสังคม โดยเน้นย้ำที่สุดในการพัฒนามนุษย์ เน้นการบูรณาการด้านการศึกษา สร้างสังคม ความรู้ พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และสร้างอัตลักษณ์อาเซียน ด้วยการสร้างความรู้สึกร่วมกันเป็นเจ้าของ อนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของอาเซียน ส่งเสริมการสร้างสรรค์ด้านวัฒนธรรม ลดช่องว่างการ พัฒนา (อาคม เต็มพิทยาไพสิฐ, 2554)

ทั้งนี้ทวิศศักดิ์ ตั้งปฐมวงศ์ (2552) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า เสาหลักทางสังคมและ วัฒนธรรมของประชาคมอาเซียน เน้นพุ่งเป้าไปที่การทำให้เห็นความสำคัญของประชากรใน อาเซียน และเป็นสัมพันธภาพระหว่างประชากรของชาติหนึ่ง ไปสู่ประชากรของอีกชาติหนึ่ง รัฐสภา ของ 10 ประเทศ จะประสานร่วมมือกัน ในกิจกรรมต่างๆ สมาชิกของประชาสังคมของสมาชิกจะไป มาหาผู้กันแลกเปลี่ยนใกล้ชิดระหว่างบุคลากรด้านการศึกษา สถาบันต่างๆ และภาคธุรกิจ ภาคเอกชนในประเทศสมาชิก รวมทั้งการปฏิสัมพันธ์ของบุคคลชั้นมัธยม มืออาชีพ ศิลปิน นักเขียนและสื่อสารมวลชนของทั้ง 10 ประเทศ

นอกจากนี้ สุรินทร์ พิศสุวรรณ (2551) เลขาธิการอาเซียน ได้กล่าวในการ ปาฐกถาเรื่อง สู่ประชาคมอาเซียน 2015 ว่า

“...ปัจจัยที่จำเป็นจะต้อง “สร้าง” เพื่อให้อาเซียนก้าวสู่การเป็นประชาคมที่สำคัญ ประการหนึ่งได้แก่ การสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกันในกลุ่มประเทศอาเซียน ไม่ว่าจะในแง่ของ ภาษา วัฒนธรรม และการเมืองการปกครองภายในประเทศ ตลอดจนจะต้องทำให้อาเซียนเป็นของ ประชาชน คือ ให้ประชาชนมีสำนึกถึงความเป็นเจ้าของประชาคมอาเซียนให้ได้...”

และจากประเด็นการจัดการศึกษาเพื่อปวงชน เพื่อพัฒนาความเสมอภาคและคุณ

ภาพทางการศึกษาในภูมิภาค การจัดทำแผนการศึกษา 5 ปีของอาเซียน ซึ่งจะสามารถขับเคลื่อนอาเซียนสู่การเป็นประชาคมที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง มีอัตลักษณ์ร่วมกัน มีศักยภาพการแข่งขัน ในการสร้างความเจริญรุ่งเรืองในภูมิภาคได้อย่างสอดคล้องกับกฎบัตรอาเซียนและนโยบายรัฐบาลไทยที่มุ่งพัฒนาความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้านในทุกมิติและทุกระดับเพื่อสร้างทรัพยากรมนุษย์ในอาเซียน ให้เสถียรภาพ ความมั่นคง และความเจริญรุ่งเรืองร่วมกันของภูมิภาค กระทรวงศึกษาธิการ จึงมีภารกิจสำคัญที่ต้องดำเนินการเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว ด้วยการดำเนินการขับเคลื่อนการศึกษาเพื่อปวงชน และจัดทำร่างแผนการศึกษา 5 ปี โดยมีประเด็นการศึกษาที่ร่วมผลักดันในโครงการเร่งด่วน 10 โครงการ ซึ่งโครงการที่เน้นย้ำคือ การจัดการศึกษาตลอดชีวิต การสร้างเครือข่ายที่ยั่งยืนระหว่างเยาวชน ครู นักวิจัย ผู้บริหารและบุคลากรทางการศึกษาในกลุ่มประเทศอาเซียน และการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนทุกระดับ รวมทั้งส่งเสริมการสอนภาษาและวัฒนธรรมอาเซียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างกัน

ยิ่งไปกว่านั้น ชินภัทร ภูมิรัตน (2554) เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กพฐ.) เปิดเผยว่า ทางสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ได้ให้งบประมาณแก่โรงเรียนในโครงการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน โดยแบ่งเป็น 5 โครงการต่างๆ อาทิ 1) โรงเรียนซิสเตอร์ สคูล (Sister School) เป็น โรงเรียนที่เน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ บวกกับภาษาในประเทศอาเซียนอีก 1 ภาษา 2) โรงเรียนบัฟเฟอร์ สคูล (Buffer School) เป็น โรงเรียนเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เหมือนกับซิสเตอร์ สคูล ต่างกันตรงที่ภาษาประเทศสมาชิกอาเซียน จะเรียนภาษาประเทศที่มีพรมแดนติดกับที่ตั้งของโรงเรียน 3) โรงเรียนอาเซียน โฟกัส สคูล (ASEAN Focus School) มีจุดมุ่งหมายเพื่อรักษาสภาพศูนย์ จัดการเรียนรู้ในด้านประชาคมการเมือง ความมั่นคง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม รวมถึงสิ่งแวดล้อมและภัยพิบัติ 4) โรงเรียนอาเซียน เลิร์นนิ่ง สคูล (ASEAN Learning School) เป็น โรงเรียนที่ส่งเสริมพัฒนาศูนย์จัดการการเรียนรู้ด้านประชาคมการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และ 5) โรงเรียนคู่พัฒนาไทย - อินโดนีเซีย เป็น โรงเรียนที่จัดการเรียนรู้ด้านสิ่งแวดล้อม ค่านิยม ความเสมอภาคทางเพศ การเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม เพื่อเตรียมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ทั้งนี้ โรงเรียนต่าง ๆ สามารถเข้าร่วมได้ 1-2 โครงการเท่านั้น ซึ่งทางสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา (สพท.) จะเป็นผู้คัดเลือกโรงเรียนเข้าโครงการตามความเหมาะสม ซึ่งโรงเรียนในเชียงใหม่ที่ได้รับการคัดเลือกเข้า

ร่วมในโครงการทั้ง 5 โครงการ ได้แก่ 1) โรงเรียนซิสเตอร์ สกูล (Sister School) คือ โรงเรียนแม่คือ วิทยา และ โรงเรียนคอยสะเก็ดวิทยาคม อำเภอคอยสะเก็ด เชียงใหม่ 2) โรงเรียนคู่พัฒนาไทย – อินโดนีเซีย คือ โรงเรียนวัฒนวิทยายัพ อำเภอเมือง เชียงใหม่ 3) โรงเรียนอาเซียน เลิร์นนิ่ง สกูล (ASEAN Learning School) คือ โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย อำเภอเมือง เชียงใหม่ ส่วน โรงเรียน บัฟเฟอร์ สกูล (Buffer School) และ โรงเรียนอาเซียน โฟกัส สกูล (ASEAN Focus School) ไม่มี โรงเรียนในเชียงใหม่ได้รับการคัดเลือก

แต่ถึงกระนั้น จากรายชื่อโรงเรียนต้นแบบการพัฒนาสู่ประชาคมอาเซียน ของ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สพฐ. (2555) พบว่า โรงเรียนในจังหวัดเชียงใหม่ที่ได้รับการคัดเลือกให้เข้าร่วมโครงการดังกล่าวมีไม่มากและไม่ทั่วถึงต่อความต้องการของเยาวชนทั้งในและนอกโรงเรียน หรือในชุมชนต่างๆ รวมถึงชุมชนในพื้นที่แขวงนครพิงค์ ซึ่งประกอบด้วย 20 ชุมชน ได้แก่ ชุมชนบ้านท่อ ชุมชนแม่หยวก ชุมชนเมืองลี้ ชุมชนศรีมงคล ชุมชนป่าตัน ชุมชนหมูบ้าน เทียมพร ชุมชนพัฒนาบ้านกู่เต้า ชุมชนเชียงมั่น ชุมชนบ้านป่าเป้า ชุมชนลำช้าง ชุมชนศรี ลานนา ชุมชนป่าแพ่ง-วังสิงห์คำ ชุมชนเชียงยืน ชุมชนหมูบ้านอุ่นอารีย์ ชุมชนช่วงสิงห์พัฒนา ชุมชนวัดชมพูข้างม่อย ชุมชนวัดเซตวัน ชุมชนบ้านปิง ชุมชนหลังกอก และชุมชนเอื้ออาทร ป่าตันที่ล้วนแล้วแต่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ฐานะทางเศรษฐกิจ โอกาสทางการศึกษา ชีวิต ความเป็นอยู่ ซึ่งชุมชนในแขวงนครพิงค์ทั้ง 20 ชุมชน ได้ตระหนักถึงปัญหาทางการศึกษาของ ชุมชนเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งปัญหาทางการศึกษาที่พบในชุมชน อาทิ โรงเรียนเทศบาลมีนักเรียนที่เป็นคน ต่างด้าว อาทิ ไทใหญ่ กะเหรี่ยง จีนฮ่อ ประมาณ 80% ของจำนวนทั้งหมด ควรมีส่งเสริมความรู้ด้าน ภาษาไทยใหญ่ ภาษาไทย ภาษาจีน และ ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากล เพื่อสร้างความเข้าใจซึ่ง กันและกัน ทั้งยังเยาวชนบางกลุ่มในชุมชน ที่ฐานะทางบ้านไม่ดีได้แค่เรียนแค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และไม่ได้เรียนต่อ จะมีปัญหาด้านความมั่นคงในชีวิต และอาจหันไปประกอบอาชีพที่ไม่ดี ทางผู้นำ ชุมชนและประชาชนในชุมชนจึงเห็นพ้องกันว่าควรจัดทำโครงการศึกษาวันเสาร์ – อาทิตย์ ลดความ เสี่ยงและสร้างคุณภาพชีวิตของคนในท้องถิ่นด้วยการให้การศึกษาแก่เยาวชนและผู้คนในชุมชน วันละ 1-2 ชั่วโมง และควรร่วมกันศึกษารูปแบบของชุมชน การเชื่อมโยงสังคมและวัฒนธรรมของ คนไทยกับคนต่างด้าว เรียนรู้ร่วมกัน และอยู่ด้วยกันอย่างประนีประนอม

อย่างไรก็ตาม จากการสำรวจทัศนคติและการตระหนักรู้เกี่ยวกับอาเซียนในหมู่นิสิต นักศึกษา และเยาวชนในประเทศไทย พบว่า มีความรู้ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับประเทศอาเซียนเป็นอันดับที่ 8 จากประเทศทั้งหมด 10 ประเทศ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2554) ยิ่งไปกว่านั้น จากงานศึกษาเรื่อง ทัศนคติและการตระหนักรู้เกี่ยวกับอาเซียน: ข้อค้นพบจากการสำรวจสิบประเทศ (Attitudes and Awareness toward ASEAN: Findings of a Ten Nation Survey of ASEAN Foundation) (มูลนิธิอาเซียน, 2551) โดยนักวิจัยหลักสองท่าน ได้แก่ Dr. Eric C. Thompson จากมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ และ ผศ.ดร. จุณี เทียนไทย จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งสำรวจนักศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศสมาชิกอาเซียนทั้งสิบประเทศ พบว่า ความรู้ความเข้าใจและทัศนคติต่ออาเซียนของปัญญาชนทั้งสิบประเทศภาพรวมต่ออาเซียน นักศึกษาส่วนใหญ่รวมทั้งไทยมองอาเซียนในด้านบวก ในด้านความเป็นพลเมืองอาเซียน นักศึกษาร้อยละ 88.5 คิดว่าประเทศของตนได้ประโยชน์จากการเป็นสมาชิกอาเซียน และประมาณร้อยละ 70 คิดว่าตนจะได้ประโยชน์จากอาเซียน โดยนักศึกษาจากไทยเห็นด้วยร้อยละ 89.5 และร้อยละ 74.5 ตามลำดับ ส่วนประเด็นที่ว่า ตนเป็นพลเมืองอาเซียน (ASEAN Citizen) หรือไม่นั้น ร้อยละ 76.8 ของนักศึกษอาเซียนทั้งหมดเห็นด้วยว่าตนเป็นพลเมืองอาเซียน ส่วนนักศึกษาไทยเห็นด้วยร้อยละ 67 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ ที่สำคัญที่สุดคือความรู้ความเข้าใจต่ออาเซียน โดยเฉลี่ยนักศึกษาส่วนใหญ่สามารถระบุชื่อประเทศสมาชิกอาเซียนได้ 9 ประเทศจาก 10 ประเทศ และสามารถระบุตำแหน่งประเทศอาเซียนในแผนที่ได้ 7 จาก 10 ประเทศ และร้อยละ 75 สามารถจดจำธงของอาเซียนได้ ยกเว้นกัมพูชา (ตอบถูกร้อยละ 63.1) ฟิลิปปินส์ (ร้อยละ 38.6) และไทย (ร้อยละ 38.5) และ นอกจากนี้ไทยยังเป็นประเทศที่จดจำปีที่มีการก่อตั้งอาเซียนได้น้อยที่สุดแม้ว่าอาเซียนจะถือกำเนิดในประเทศไทยก็ตาม โดยตอบถูกเพียงร้อยละ 27.5 เท่านั้น ขณะที่ค่าเฉลี่ยของภูมิภาคคือร้อยละ 49.5 จากผลการสำรวจข้างต้น สรุปได้ว่า เราคนไทยจำเป็นต้องพัฒนาตนเอง และชวนขยายที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับอาเซียนให้มากขึ้น เพื่อให้รู้จักอาเซียนอย่างจริงจัง

เป็นที่ทราบกันดีว่า ภาษาอังกฤษ มีบทบาทสำคัญอย่างมาก ในฐานะที่เป็นภาษาสากลในการติดต่อกันระหว่างประเทศ ใช้เพื่อการเจรจาร่วมมือ เชื่อมโยงสังคม วัฒนธรรม การร่วมมือทางวัฒนธรรมสังคม และเศรษฐกิจ หรือ แข่งขันทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจ การค้า การท่องเที่ยว (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544) ดังนั้นในการปฏิรูปการศึกษาไทยตาม

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 จึงเน้นให้การศึกษาไทยต้องมีคุณภาพ มีมาตรฐานในระดับสากล สามารถแข่งขันกับนานาประเทศได้ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 มีความคาดหวังว่าเมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กรมวิชาการ, 2545 : 1)

การสอนแบบ 4 MAT ของเบอร์นิส แมคคาร์ธี (Bernice McCarthy, อ้างถึงใน ศักดิ์ชัย นิรัฐทวิ และไพเราะ พุ่มม่น, 2542 : 7-11) เป็นการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยใช้การทำวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้และบทบาทของสมองเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้และกลไกการทำงานของสมองที่แตกต่างกันได้มีโอกาสเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ และจากการศึกษาประชากรซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในชุมชนแขวงนครพิงค์เชียงใหม่ พบว่าเยาวชนและผู้สนใจศึกษาความรู้หรือเขียนเป็นภาษาอังกฤษนั้น มีหลากหลายแบบทั้งอายุ เพศ ความสามารถทางภาษาอังกฤษและความพร้อมในการเรียนรู้ ซึ่งเหมาะกับการเลือกวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบ 4 MAT ซึ่งจากการศึกษาการสอนดังกล่าวสามารถแบ่งลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนออกเป็น 4 ลักษณะ ซึ่งสัมพันธ์กับประชากรของงานวิจัยที่เป็นเยาวชนอายุ 13-18 และผู้สนใจเข้าร่วมโครงการ ด้วยการใช้คำถามหลัก 4 คำถาม ดังนี้

- ผู้เรียนแบบที่ 1 (Imaginative Learners) คือ ผู้เรียนที่มีความถนัดในการรับรู้จากประสบการณ์รูปธรรม ผ่านกระบวนการจัดข้อมูลด้วยการสังเกตอย่างไตร่ตรอง ผู้เรียนจะเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับประสบการณ์เดิมของตนเองได้อย่างดี การเรียนแบบร่วมมือ การอภิปรายและการทำงานกลุ่มจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนกลุ่มนี้ คำถามนำทางสำหรับผู้เรียนกลุ่มนี้คือ “ทำไม”(Why ?) ซึ่งสัมพันธ์กับประชากรของงานวิจัยที่เป็นเยาวชนอายุ 13-18

- ผู้เรียนแบบที่ 2 (Analytic Learners) คือ ผู้เรียนที่มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ จะสามารถเรียนรู้ความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรมได้เป็นอย่างดี ผู้เรียนกลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับความรู้ที่เป็นทฤษฎีรูปแบบ และความรู้จากผู้เชี่ยวชาญ การอ่าน การค้นคว้าข้อมูล

จากตำราหรือเอกสารต่าง ๆ รวมทั้งการเรียนรู้แบบบรรยาย จะส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนเหล่านี้ คำถามนำทางสำหรับผู้เรียนในกลุ่มนี้คือ “อะไร” (What ?) ซึ่งสัมพันธ์กับประชากรของงานวิจัยที่เป็นเยาวชนอายุ 13-18 และผู้สนใจเข้าร่วมโครงการ

- ผู้เรียนแบบที่ 3 (Commonsense Learners) คือ ผู้เรียนที่มีความสามารถ มีความถนัดในการรับรู้ความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรมแล้วนำสู่การลงมือปฏิบัติ ให้ความสำคัญกับการประยุกต์ใช้ความรู้ ความก้าวหน้า และการทดลองปฏิบัติ กิจกรรมที่เน้นการปฏิบัติและกิจกรรมการแก้ปัญหาจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนในกลุ่มนี้ คำถามนำทางสำหรับผู้เรียนในกลุ่มนี้คือ “อย่างไร” (How ?) ซึ่งสัมพันธ์กับประชากรของงานวิจัยที่เป็นเยาวชนอายุ 13-18 และผู้สนใจเข้าร่วมโครงการ

- ผู้เรียนแบบที่ 4 (Dynamic Learners) คือ ผู้เรียนที่มีความถนัดในการเรียนรู้ประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมแล้วนำสู่การลงปฏิบัติ เขาให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ที่เป็นการสำรวจ ค้นคว้า การค้นพบด้วยตนเอง แล้วเชื่อมโยงความรู้เหล่านั้นไปสู่การทดลองปฏิบัติด้วยตนเอง คำถามนำทางสำหรับผู้เรียนในกลุ่มนี้คือ “ถ้า” (If ?) ซึ่งสัมพันธ์กับประชากรของงานวิจัยที่เป็นเยาวชนอายุ 13-18 และผู้สนใจเข้าร่วมโครงการ

จากลักษณะของผู้เรียนทั้ง 4 แบบดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นแนวคิดพื้นฐานที่ใช้ในการพัฒนารูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้แบบ 4 MAT โดยจัดขั้นตอนการสอนให้ผู้เรียนสามารถใช้สมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวาอย่างเต็มที่ เป็นการพัฒนาหุปัญญาทั้ง 8 ด้าน โดยมีขั้นตอนการจัดกระบวนการเรียนรู้ 8 ขั้นตอน อาทิ ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างประสบการณ์ ขั้นที่ 2 ขั้นวิเคราะห์ประสบการณ์ ขั้นที่ 3 ขั้นประมวลประสบการณ์เป็นความคิดรวบยอด ขั้นที่ 4 ขั้นพัฒนาความคิดด้วยข้อมูล ขั้นที่ 5 ขั้นทำตามความคิดที่กำหนด ขั้นที่ 6 ขั้นบูรณาการแนวคิด ขั้นที่ 7 ขั้นวิเคราะห์ผลและนำแนวคิดไปใช้ และขั้นที่ 8 ขั้นนำแนวคิดไปปฏิบัติและแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นกับผู้อื่น ซึ่งขั้นตอนทั้ง 8 นี้ ทำให้ผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันเกิดการเรียนรู้ ดังนี้ 1) การบูรณาการประสบการณ์ให้เป็นส่วนหนึ่งของตนเอง เป็นการให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์อย่างเป็นรูปธรรมไปสู่การสังเกต คิดวิเคราะห์อย่างไตร่ตรอง ซึ่งผู้สอนกระตุ้นสร้างแรงจูงใจโดยสร้างคำถาม สร้างความเร้าใจ อภิปราย 2) การสร้างความคิดรวบยอด ผู้สอนเตรียม ข้อมูลให้ข้อมูล ให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงประสบการณ์ข้อมูล หลักการมาคิดวิเคราะห์อย่างไตร่ตรอง 3) การเรียนรู้โดยการปฏิบัติอย่างเฉพาะตัว ผู้สอนคือโค้ช อำนวยความสะดวกและช่วยเหลือให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ

ซึ่งกระบวนการสอนของ 4 MAT นี้เป็นรูปแบบการสอนที่สอดคล้องกับการเรียนภาษาเพื่อการเรียนรู้ความรู้อาเซียนเป็นภาษาอังกฤษ เนื่องจากกระบวนการสอนในขั้นตอนการสอนแบบ 4 MAT มีลักษณะคล้ายคลึงกับกระบวนการสอนภาษาตามที่ มอร์โรว์ (Morrow Keit, 1981) ได้ให้แนวคิดสำหรับกระบวนการเรียนการสอนภาษาว่าควรมีลักษณะ กล่าวคือ การรู้ว่าตนกำลังทำอะไร (Know what you are doing) ซึ่งจะสามารถนำไปเชื่อมโยงกับกิจกรรมการสื่อสารได้ นำไปใช้ได้ ไม่ใช่เรียนรู้เพียงวิธีการเท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่มีความหมายแก่ผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับขั้นตอนการสอนแบบ 4 MAT ในขั้นที่ 1 ขั้นสร้างประสบการณ์ ในด้านของขบวนการสอนภาษาเพื่อการเรียนรู้ความรู้อาเซียนเป็นภาษาอังกฤษนั้นเน้นขบวนการโดยรวมสำคัญกว่าส่วนย่อย (The whole is more important than the sum of parts) กล่าวคือ การเรียนการสอนที่แยกเป็นส่วนๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการ อาทิการเรียนรู้เพลงอาเซียน วัฒนธรรมการทักทายของ 10 ประเทศอาเซียน และสัญลักษณ์ประจำชาติของทั้ง 10 ประเทศอาเซียน ส่วนในขั้นที่ 6 ขั้นบูรณาการแนวคิดนั้น ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงาน จนเข้าใจและสามารถพัฒนาเป็นความคิดรวบยอดได้ อาทิการเรียนรู้สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญประจำชาติทั้ง 10 ประเทศอาเซียน ผ่านวีดิทัศน์และนำมาสรุปเป็นความคิดรวบยอดผ่านแผนผังความคิด ลักษณะที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การสอนภาษาเพื่อการเรียนรู้ความรู้อาเซียนเป็นภาษาอังกฤษนั้น จำเป็นต้องให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนจริงมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการสอนแบบ 4 MAT ในส่วนที่ 3 การปฏิบัติและปรับแต่งเป็นความคิดของตนเอง ซึ่งผู้เรียนได้ลงมือทดลองตามความคิดของตนอย่างกระตือรือร้น มีการทดลองด้วยตนเองผ่านประสาทสัมผัสไปสู่การสร้างแนวคิดที่เป็นนามธรรม อาทิการเรียนรู้วัฒนธรรมการทำอาหารประจำชาติของ 10 ประเทศอาเซียน ซึ่งผู้เรียนได้เห็นการสาธิตการลงมือทำอาหารของแต่ละชาติอาเซียนและได้แสดงความคิดเห็นถึงรสชาติ วิธีการปรุงและส่วนผสมของแต่ละเมนูอาหาร รวมถึงได้คิดค้นปรับเปลี่ยนเมนูประจำชาติของแต่ละชาติให้เหมาะสมกับตนเองอย่างสร้างสรรค์ และประการสุดท้ายที่ทำให้การสอนภาษาเพื่อการเรียนรู้ความรู้อาเซียนเป็นภาษาอังกฤษและการสอนแบบ 4 MAT สามารถสอดคล้องกัน คือ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติ (Learning by doing)

นอกจากนี้ การสอนแบบ 4 MAT เป็นการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมั่นใจในตนเองว่า สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ย่อมเป็นไปได้ และสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ ใน โลกของเราได้ กิจกรรมการ สอนแบบ 4 MAT ทำให้เกิดการยอมรับซึ่งกันและกัน เพราะมีการให้ผู้เรียนได้นำเสนอผลงาน แลกเปลี่ยนความรู้ความคิดกับผู้อื่น ซึ่งเป็นการฝึกให้ผู้จัดการยอมรับความแตกต่างทางความคิด ยอมรับข้อผิดพลาดอันอาจเกิดขึ้นได้ในการใช้ภาษา ซึ่งไม่ได้ทำให้การสื่อสารล้มเหลวเสมอไป (Mistakes are not always a mistake) ดังนั้นความผิดพลาดในการใช้ภาษาย่อมเกิดขึ้นได้ แต่ไม่ถือว่า ข้อผิดพลาดเป็นสิ่งที่ต้องแก้ไขเสมอ โดยการที่เขารู้จักยอมรับและเข้าใจว่าการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอาจ เกิดความผิดพลาดขึ้นได้ และไม่ใช้เรื่องที่ต้องกังวลอันจะทำให้เขามีความมั่นใจในการใช้ภาษามาก ยิ่งขึ้น

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับประชาคมอาเซียนและแนวคิดในการจัดการเรียนการ สอนแบบ 4 MAT รวมถึงการศึกษาพื้นที่ทางการวิจัย ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้เล็งเห็นความสำคัญ ของการเตรียมความพร้อมให้เยาวชนในชุมชนให้มีความตระหนักรู้ และความพร้อมในการ ขับเคลื่อนประเทศไทย จังหวัดเชียงใหม่ และชุมชนของตนเองให้ก้าวสู่ประชาคมอาเซียน ผ่านการ เรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้ความรู้อาเซียนเป็นภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบ 4 MAT ซึ่งจะสอดคล้องกับนโยบายการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง ที่มุ่งสร้างคนไทยยุคใหม่ ให้มีความรู้ ความดี และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข ตลอดจนมีความพร้อมที่จะเป็น พลเมืองอาเซียนที่สามารถแข่งขันได้ และอยู่ร่วมกับเพื่อนบ้านอย่างสันติ ดังนั้น โครงการวิจัยนี้ จึง ต้องการที่จะเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ เชื่อมโยงสังคมและวัฒนธรรมของประเทศสมาชิกสมาคม อาเซียน รวมถึงเข้าใจถึงผลประโยชน์ของชาติที่จะได้รับจากการสมานฉันท์กลมเกลียวในหมู่ ประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ ให้แก่เยาวชนและประชาชนในชุมชนในฐานะพื้นที่ที่จะ ขับเคลื่อนวาระแห่งชาติเพื่อเตรียมการรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

นอกจากนี้ โครงการวิจัยนี้ ยังเป็นการส่งเสริมให้เยาวชนและประชาชนในชุมชน มี การเรียนรู้ตลอดชีวิต สร้างโอกาสการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ให้เยาวชนและประชาชนสามารถเข้าถึง แหล่งเรียนรู้และองค์ความรู้ที่หลากหลาย ทั้งที่เป็นสังคมและวัฒนธรรม ภูมิปัญญา และองค์ความรู้ ใหม่ ทั้งยังพัฒนาตนเองให้มีความรู้ทางวิชาการ และสติปัญญาทางอารมณ์ที่เข้มแข็ง สามารถศึกษา ความรู้และต่อยอดองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ด้วยการบูรณาการการเรียนรู้ที่หลากหลาย ทั้งด้าน

วิชาการ ทักษะชีวิต สันทนาการ ความเป็นไทยและเรื่องอาเซียนศึกษา ด้วยเหตุนี้ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ร่วมกับตัวแทนจากชุมชนและเยาวชนในแขวงนครพิงค์ อันได้แก่ ชุมชนบ้านปิง ชุมชนป่าแพ่ง ชุมชนกู่เต้าและชุมชนเอื้ออาทรป่าตัน จึงได้ร่วมกันหารือกัน โดยอาศัยความร่วมมือและการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์เพื่อเชื่อมโยงสังคมและวัฒนธรรมเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับเยาวชนในชุมชนแขวงนครพิงค์ จังหวัดเชียงใหม่

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง การเชื่อมโยงสังคมและวัฒนธรรมเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับเยาวชนในชุมชน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้ความรู้อาเซียนเป็นภาษาอังกฤษของเยาวชนในชุมชน ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบ 4 MAT
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเยาวชนในชุมชนต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้ความรู้อาเซียนเป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบ 4 MAT

1.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง การเชื่อมโยงสังคมและวัฒนธรรมเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับเยาวชนในชุมชน
2. ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้ความรู้อาเซียนเป็นภาษาอังกฤษของเยาวชนในชุมชนก่อนและหลังการสอน โดยใช้วิธีการสอนแบบ 4 MAT
3. ได้ศึกษาความพึงพอใจของเยาวชนในชุมชนต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้ความรู้อาเซียนเป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบ 4 MAT

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เยาวชนและประชาชนในแขวงนครพิงค์ จังหวัดเชียงใหม่ รวม 20 ชุมชน อาทิ ชุมชนบ้านท่าอ่ ชุมชนแม่หยวก ชุมชนเมืองล้ง ชุมชนศรีมงคล ชุมชนป่าตัน ชุมชนหมู่บ้านเทียมพร ชุมชนพัฒนาบ้านกู่เต้า ชุมชนเชียงมั่น ชุมชนบ้านป่าเป้า ชุมชนล้ามช้าง ชุมชนศรีตานนา ชุมชนป่าแพ่ง-วังสิงห์คำ ชุมชนเชียงยืน ชุมชนหมู่บ้านอุ่นอารีย์ ชุมชนช่วงสิงห์พัฒนา ชุมชนวัดชมพูข้างม่อย ชุมชนวัดเซตวัน ชุมชนบ้านปิง ชุมชนหลังกอก และชุมชนเอื้ออาทรป่าตัน ที่สนใจเข้าร่วมโครงการวิจัยด้วยความสมัครใจ โดยขั้นแรกได้รายชื่อจำนวนคนทั้งหมด 300 คน เป็นทั้ง เด็ก เยาวชน ผู้ใหญ่ คนชรา ซึ่งได้รับความร่วมมือจากหัวหน้าชุมชนแต่ละชุมชนในการรวบรวมรายชื่อผู้สนใจร่วมโครงการ

2) กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เยาวชนและประชาชนในแขวงนครพิงค์ จังหวัดเชียงใหม่ โดยการกำหนดแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 120 คน จาก 300 คนของประชากรทั้งหมด โดยเป็นเยาวชนทั้งคนไทยและคนต่างด้าว อายุ 15-25 ปี ซึ่งเป็นนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนของชุมชนหรือโรงเรียนใกล้เคียง และผู้ที่ไม่ได้เรียนแล้วหรือมีครอบครัวแล้วดังนี้

1. กลุ่มเยาวชนที่เข้าร่วมโครงการ กลุ่มที่ 1 ชุมชนบ้านกู่เต้าพัฒนา จำนวน 35 คน
2. กลุ่มเยาวชนที่เข้าร่วมโครงการ กลุ่มที่ 2 ชุมชนบ้านป้านปิง จำนวน 20 คน
3. กลุ่มเยาวชนที่เข้าร่วมโครงการ กลุ่มที่ 3 ชุมชนบ้านป่าแพ่ง จำนวน 15 คน
4. กลุ่มเยาวชนที่เข้าร่วมโครงการ กลุ่มที่ 4 ชุมชนบ้านเอื้ออาทรป่าตัน จำนวน 50 คน

1.4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

1) เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง การเชื่อมโยงสังคมและวัฒนธรรมเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน โดยมีหน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง “WELCOME TO ASEAN COMMUNITY”

- National Symbols

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง “TRAVEL THROUGH ASEAN

COMMUNITY”

-Travel to Eat

-Travel to See

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง “CULTURAL WONDER”

-Travel Tips

-Dos & Don'ts

2) การจัดการกระบวนการเรียนการสอนและการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบ 4 MAT ตามแบบการเรียนรู้และเทคนิคการพัฒนาสมองซีกซ้าย-ขวาของ Bernice McCarthy (1997) ซึ่งประกอบด้วย 8 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างประสบการณ์

ขั้นที่ 2 ขั้นวิเคราะห์ประสบการณ์

ขั้นที่ 3 ขั้นปรับมวลประสบการณ์เป็นความคิดรวบยอด

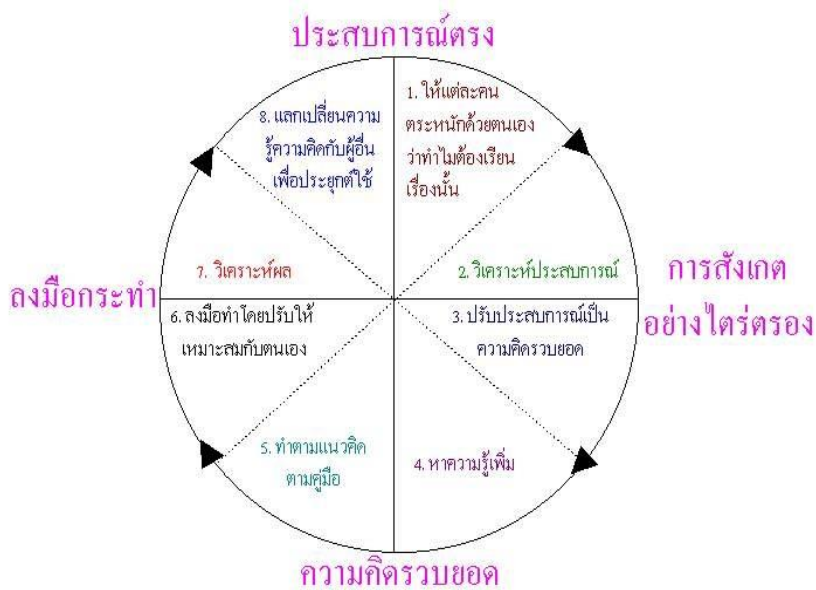
ขั้นที่ 4 ขั้นพัฒนาความคิดด้วยข้อมูล

ขั้นที่ 5 ขั้นทำตามความคิดที่กำหนด

ขั้นที่ 6 ขั้นบูรณาการแนวคิด

ขั้นที่ 7 ขั้นวิเคราะห์ผลและนำแนวคิดไปใช้

ขั้นที่ 8 ขั้นนำแนวคิดไปปฏิบัติและแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดกับผู้อื่น

แผนภาพที่ 1.1

8 ขั้นตอนของวัฏจักรการเรียนรู้ (4 MAT) ของ Bernice McCarthy (1997)

1.4.3 ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา

1) ตัวแปรอิสระ ได้แก่ บทเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง การการเชื่อมโยงสังคมและวัฒนธรรมเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้ความรู้อาเซียนเป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบ 4 MAT

2) ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้ความรู้อาเซียนเป็นภาษาอังกฤษก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบ 4 MAT
2. ความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้ความรู้อาเซียนเป็นภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบ 4 MAT

1.4.4 ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ตั้งแต่ เดือนกันยายน 2555 – เดือนตุลาคม 2556 ส่วนระยะเวลาที่ทำการทดลอง คือ เดือนกุมภาพันธ์-มีนาคม 2556

1.4.5 ขอบเขตด้านสถานที่

ชุมชนจำนวน 20 ชุมชนในแขวงนครพิงค์ เทศบาลเมืองเชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

การเชื่อมโยงสังคมและวัฒนธรรม หมายถึง การเชื่อมโยงสังคมและวัฒนธรรมของประเทศสมาชิกในประชาคมอาเซียน ทั้ง 10 ประเทศ ได้แก่ สังคมและวัฒนธรรมด้านความเป็นอยู่ ภาษา อาหาร การแต่งกาย สถานที่สำคัญ ของทั้ง 10 ประเทศ

ประชาคมอาเซียน หมายถึง ประเทศสมาชิกในประชาคมอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ ได้แก่ ไทย สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ พม่า ลาว เวียดนาม กัมพูชา และบรูไน

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง การเชื่อมโยงสังคมและวัฒนธรรมเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ด้วยวิธีการสอนแบบ 4 MAT ซึ่งประกอบด้วย 3 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง “WELCOME TO ASEAN COMMUNITY” หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง “TRAVEL THROUGH ASEAN COMMUNITY” และหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง “CULTURAL WONDER”

เยาวชน หมายถึง เยาวชนอายุ 15-25 ปี และบุคคลผู้ที่สนใจเข้าร่วมโครงการวิจัย ซึ่งอาศัยอยู่ในชุมชนทั้ง 20 ชุมชนในแขวงนครพิงค์ จังหวัดเชียงใหม่

ชุมชนในแขวงนครพิงค์ หมายถึง 20 ชุมชนย่อยในแขวงนครพิงค์ จังหวัดเชียงใหม่ที่เข้าร่วมโครงการวิจัย ได้แก่ ชุมชนบ้านท่าอ ชุมชนแม่หยวก ชุมชนเมืองลับ ชุมชนศรีมงคล ชุมชนป่าตัน ชุมชนหมู่บ้านเทียมพร ชุมชนพัฒนาบ้านกู่เต้า ชุมชนเชียงมั่น ชุมชนบ้านป่าเป้า ชุมชนล้ามช้าง ชุมชนศรีลานนา ชุมชนป่าแพ่ง-วังสิงห์คำ ชุมชนเชียงยืน ชุมชนหมู่บ้านอนุอารีย์ ชุมชนช่วงสิงห์พัฒนา ชุมชนวัดชมพูช้างม้อย ชุมชนวัดเซตะวัน ชุมชนบ้านปิง ชุมชนหลังกอก และชุมชนเอื้ออาทรป่าตัน